

Arrest

nr. 244 492 van 20 november 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WOLSEY
Verbindingslaan 27
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 23 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de terechtzitting van 18 september 2020 waarbij de verdere behandeling van de zaak wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 2 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. JANSSENS, loco advocaat J. WOLSEY, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker dient op 4 september 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoeker wordt op 24 september 2019 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 22 oktober 2019 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Deze beslissing wordt op 6 december 2019 ingetrokken.

Op 24 december 2019 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Palestijnse Arabier afkomstig uit Gaza. Nadat u in 2006 officieel huwde met [A.H.R.], een Palestijnse vluchteling die bij UNRWA als dusdanig was geregistreerd, werd u op basis van uw huwelijk eveneens geregistreerd bij UNRWA. U kreeg slechts één keer een voedselpakket. Nadat UNRWA vernomen had dat u een eigen zaak heeft, kreeg u niet langer een voedselpakket toegewezen. In UNRWA-klinieken kreeg u geen toegang tot medische zorg, maar u kon wel terecht bij privé-ziekenhuizen. Sinds 2003 heeft u een eigen kapperszaak waar u drie personeelsleden te werk stelde. Als kapper ging u soms naar privéwoningen om het haar van vrouwen te knippen en in uw salon knipte u moderne kapsels. In juni 2017 werd u vanuit uw kapsalon door twee militairen meegenomen naar het politiekantoor waar u onder andere aangesproken werd over uw knipbeurten bij vrouwen. U kreeg te horen dit niet meer te mogen doen en u kreeg tevens het verbod opgelegd om moderne kapsels te knippen. U wierp tevergeefs uw bezwaren op. Nadat u een beloftebrief had ondertekend kon u na twee uren beschikken. U vertelde uw werknemers wat er was gebeurd en gaf hen de opdracht om voortaan gewone kapsels te knippen en zei hen dat ze niet mochten ingaan op verzoeken om modernere kapsels. Zelf ging u evenmin nog in op verzoeken om zeer moderne kapsels. U durfde wel nog eens een kort lijntje te scheren aan de zijanten van een kapsel en ging nog naar woningen wanneer er ook een man aanwezig was. U verloor evenwel veel klanten en probeerde op 28 augustus 2017 Gaza te verlaten. U werd evenwel door Hamas aan de grens tegengehouden en teruggestuurd. U vroeg Hamas tevergeefs naar de reden hiertoe. Op een gegeven moment bezochten twee mannen uw salon. Nadat u hun haren had geknipt en ze waren vertrokken, liet een andere klant u weten dat deze mannen tot de autoriteiten behoorden. De angst overmeesterde u waardoor u geen zin meer had om nog naar uw salon te komen. U kwam slechts twee uur per dag meer naar uw salon en keek steeds naar buiten wanneer u er aan het werk was. U waarschuwde uw personeel geen moderne kapsels te knippen aangezien jullie nog steeds geobserveerd werden. In januari 2018 vroeg, net op het moment dat u uw salon ging afsluiten, een jonge man u om een modern kapsel van een Egyptische zanger te knippen. Hoewel u wist dat u hier niet aan mocht toegeven, vroeg u een hoog bedrag, in de hoop hem hiermee af te schrikken. De man ging evenwel akkoord en nadat u hem liet beloven niemand wat te vertellen, knipte u zijn haren. U had immers die dag nog niet veel verdiend. Twee dagen later werd u vanuit uw kapsalon door enkele militairen meegenomen naar het politiekantoor. U werd verweten uw les niet geleerd te hebben en de bevelen niet te respecteren. U ontkende aanvankelijk de bevelen naast u gelegd te hebben, maar uw ondervrager toonde u vervolgens de man die het kapsel van de Egyptische zanger van u had gekregen. U diende documenten waarvan u de inhoud niet kent te ondertekenen en kreeg de opdracht u de dag nadien in hetzelfde kantoor te melden. Na een vijftal uur werd u vrijgelaten. U bracht uw familie op de hoogte en uw broer lichtte een verwant die bij Hamas een hoge functie bekleedt in. Hij liet weten dat u gevolg diende te geven aan het bevel om u daags nadien te melden. Wanneer u zich de dag nadien meldde bij het politiekantoor diende u van 8u tot 14u thee te zetten en gedetineerden te knippen. U liet uw echtgenote weten deze situatie niet vol te kunnen houden waardoor u zich na een maand niet langer meldde en Gaza verliet op 21 februari 2018. Mits een financiële tegemoetkoming aan iemand die aan Rafah crossing werkt, slaagde u er in om Egypte te bereiken vanwaar u met een eerder geregeld Turks visum in uw paspoort naar Turkije vloog. In Egypte had u van uw neef vernomen dat er op 24 februari 2018 een oproepingsbrief op uw naam was afgeleverd. Drie dagen later kreeg u via whatsapp een oproep van uw echtgenote. Toen u de applicatie opende zag u evenwel een militair die u vroeg waar u was. U zei op reis te zijn, maar u werd niet geloofd. U belde vervolgens uw broer om hem op de hoogte te brengen, maar bij zijn aankomst bij u thuis was de militair vertrokken. Een viertal dagen later is uw echtgenote verhuisd. U week vervolgens uit naar Griekenland vanwaar u na enkele maanden via Italië doorreisde naar België. Op 4 september 2018 werd uw verzoek om internationale bescherming geregistreerd. U weet gelet op de bedreigingen die aan uw adres werden geuit niet wat u kan overkomen bij een terugkeer naar Gaza. U voegt tot slot toe dat u een tumor in de buik heeft. U ging hiervoor in Gaza geregeld naar de arts, maar de artsen konden niets doen.

U bent in het bezit van uw origineel paspoort en originele identiteitskaart. Verder legt u volgende documenten in kopie voor: uw UNRWA family registration card, uw geboorteakte en die van uw kinderen, de identiteitskaart van uw echtgenote, uw huwelijksakte, een oproepingsbrief om u op 24 februari 2018 bij de politie te melden, uw diploma, het contract van uw kapsalon en enkele Belgische medische attesten waaruit blijkt dat u onderzocht werd en aambeien heeft.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die bijstand of bescherming genieten van een orgaan of instelling van de Verenigde Naties zoals het UNRWA, moeten worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt niet wanneer de bijstand of bescherming van het UNRWA om welke reden dan ook is opgehouden. In dat geval moet bescherming van rechtswege worden toegekend aan de betrokkene, tenzij er een reden is om hem uit te sluiten om een van de redenen bedoeld in artikel 1E of 1F.

Uit uw verklaringen blijkt dat u in het verleden de bijstand van de UNRWA verkreeg en een verblijfsrecht had in de Gazastrook. U werd bij UNRWA-geregistreerd ten gevolge van uw huwelijk met een Palestijnse vluchteling (CGVS, p. 2-3). Er dient dus onderzocht te worden of het UNRWA u bijstand kan bieden overeenkomstig het mandaat dat het werd toegekend door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ) beoordeelde in het El Kott-arrest (HJEU, C 364/11, El Kott e.a. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, 19 december 2012) de draagwijdte van artikel 12, lid 1, sub a), tweede volzin, van richtlijn 2004/83/EG – Minimumnormen voor erkenning als vluchteling of als persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, en in het bijzonder van de zinsnede “wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden”. Deze bepaling, die in de Belgische recht werd omgezet in artikel 55/2 van de vreemdelingenwet, bepaalt namelijk het volgende: “Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer:

a) hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn [...]”.

Het Hof van Justitie oordeelde dat de afwezigheid of het vrijwillig vertrek uit het gebied waar het UNRWA werkzaam is, niet kan volstaan om de in artikel 1D bedoelde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen. Volgens het Hof van Justitie houdt de bijstand van het UNRWA op als (1) het agentschap opgeheven wordt, (2) in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) of wanneer het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten de invloed en onafhankelijk van zijn wil. Wat dit laatste punt betreft, heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat hiervan sprake is wanneer de verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. Het Hof van Justitie voegt eraan toe dat deze omstandigheden individueel moeten worden onderzocht (§§ 55 tot 65 van het voormelde El Kott-arrest).

Rekening houdend met de voorgaande elementen dient onderzocht te worden of u zich niet langer kan beroepen op de bijstand van het UNRWA in de Gazastrook wegens het ophouden van de activiteiten van de UNRWA, wegens de onmogelijkheid van het UNRWA om zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren of om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vermeldt u dat als kapper die te moderne kapsels knipte, problemen kende met Hamas.

Er kan evenwel geen enkel geloof gehecht worden aan deze vluchtmotieven. Waar u op het Commissariaatgeneraal verklaarde dat u slechts 2 keer werd aangehouden en meegenomen door de ordediensten, waarvan de 1ste keer in juni 2017 en de tweede keer, zes maanden later, in januari 2018 (CGVS, p. 8, 10-11), situeerde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken uw arrestaties in september 2016 en oktober 2017. Uw verklaringen afgelegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken zijn bovendien intern incoherent. Waar u enerzijds uw arrestaties plaatst in september 2016 en oktober 2017 en uw vertrek uit Gaza in februari 2018 situeert, verklaart u anderzijds evenwel dat u anderhalve maand voor uw vertrek uit Gaza voor Hamas diende te werken nadat u de dag ervoor voor de tweede keer was gearresteerd. U gaf toen aan dat er tussen uw eerste en tweede aanhouding vier maanden zat (CGVS-vragenlijst ingevuld voor DVZ, vragen 3.1 en 3.5 en DVZ-verklaring vraag 37). Hiermee geconfronteerd raakte u niet verder dan te beweren dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken zou aangegeven hebben dat u niet zeker bent van data en dat de medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken ermee instemde om geen data op te nemen in uw verklaringen (CGVS, p. 12). Gelet op de vaststelling dat u uw verklaringen nadat u deze werden voorgelezen op de Dienst Vreemdelingenzaken voor akkoord ondertekende en u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud voor het Commissariaat-generaal aangaf dat, hoewel uw gehoor kort was en u niet veel tijd had, het gehoor goed was verlopen, kan deze verklaring niet overtuigen (CGVS, p. 2). Verder is het weinig geloofwaardig dat u in januari 2018 plotsklaps inging op het verzoek van een klant om een trendy kapsel te knippen. Het is immers luidens uw verklaringen algemeen geweten in Gaza dat de ordediensten veelvuldig gebruik maken van spionnen en stromannen, dat deze overal en altijd aanwezig zijn (CGVS, p. 11). Bovendien hadden een drietal maanden daarvoor al twee mannen van de recherche incognito in uw salon hun haren laten knippen waardoor u uw personeel waarschuwde om bepaalde kapsels niet te knippen aangezien jullie nog steeds werden geobserveerd (CGVS, p. 10-11). U gaf aan dat de angst u overmeesterde, dat u geen zin meer had om in uw kapsalon te komen en dat u steeds naar buiten keek als u haren knipte (CGVS, p. 10). In het licht hiervan is het dan ook weinig geloofwaardig dat u – die drie personeelsleden in uw salon betaalde en uw salon ook na uw vertrek uit Gaza openhield tot augustus 2018 – toegaf aan het verzoek van een klant omdat u die dag nog niet veel verdiend had (CGVS, p. 11-12). Dat de bewuste klant er wel opgevoed en knap uitzag waardoor u aan zijn verzoek toegaf weet niet te overtuigen (CGVS, p. 11-12).

Bijgevolg blijkt uit wat voorafgaat dat de persoonlijke feiten die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming hebt aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die u zou hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aantonen.

Uit de elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 2020, en dat de UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, zijn opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen.

Uit de COI Focus “UNRWA financial crisis and impact on its programmes” van 9 augustus 2019 blijkt dat het UNRWA met budgettaire tekorten kampt. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1.2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA \$ 110 miljoen opgehaald, waardoor het nog opkeek naar een tekort van \$ 101 miljoen. Op 29 juli 2019 beloofde de Verenigde Arabische Emiraten om 50 miljoen dollar bij te dragen. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het senior managementteam van UNRWA besloten Nederland en België de door hun beloofde bijdrages voor 2019 voor een totaal van bijna 18,5 miljoen euro op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in de Gazastrook of dat UNRWA er haar opdracht niet meer kan vervullen. Zo blijkt uit voornoemde COIF dat UNRWA 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra in Gaza beheert.

UNRWA's activiteiten in Gaza zijn evenwel niet beperkt tot het uitvoeren van de kerntaken waarmee het belast is. Het agentschap financiert bijkomend in zogenaamde noodprogramma's. Uit de informatie blijkt

duidelijk dat de noodhulp die UNRWA levert in Gaza betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van zogenaamde emergency appeals of noodoproepen en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor het uitvoeren van de kernprogramma's in Gaza. De verminderde bijdrage van de VS in 2018 heeft er toe geleid dat UNRWA genoodzaakt was enkele maatregelen te nemen, teneinde de uitvoering van haar kerntaken, zijnde onderwijs, gezondheidszorg en hulpverlening- waarbij het verschaffen van te voedselhulp als een absolute prioriteit wordt beschouwd – te kunnen blijven uitvoeren. Deze maatregelen hielden onder meer het aanpassen van andere noodprogramma's zoals daar zijn het "Community Mental Health Programme (CMHP)", en het "Job Creation Programme" in. De ingevoerde maatregelen hebben voorts tot gevolg gehad dat diverse medewerkers hun job verloren, wat tot hevige reacties heeft geleid onder het personeel en de Palestina Vluchtelingen. Nergens uit de beschikbare informatie blijkt evenwel dat de budgettaire problemen waarmee UNRWA kampt tot gevolg hebben gehad dat UNRWA genoodzaakt was om te snoeien in de fondsen bestemd voor de uitvoering van zijn kerntaken. UNRWA kondigde weliswaar tijdens zijn internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 aan dat de voedselbedeling en kwaliteitsonderwijs in Gaza ernstig zou worden beïnvloed als de financiële vereisten van het Agentschap voor 2019 niet zouden worden gedekt, maar op 8 augustus 2019 kondigde het agentschap al aan dat alle scholen in het mandaatgebied geopend zouden zijn voor het nieuwe schooljaar 2019-2020.

Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat het mandaat van het UNWRA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook en dus nog altijd in staat is, zijn opdracht tot een goed einde te brengen.

Voor wat betreft uw verklaringen dat u geen voedselpakket meer kreeg van UNRWA nadat de autoriteiten hadden vernomen dat u een eigen zaak heeft en dat u niet in een UNRWA-kliniek terecht kon (CGVS, p. 3), moet opgemerkt worden dat UNRWA geen bijstand ontzegt aan UNRWA-Palestijnen. Het valt soms wel voor dat een bepaalde vorm van bijstand niet (meer) aan een verzoeker geleverd wordt omdat hij niet (langer) voldoet aan de voorwaarden om die specifieke vorm van bijstand te krijgen. Dit betreft evenwel geen kwestie van al dan niet toepassing artikel 1D, maar eerder de vraag of er bijgevolg gesteld kan worden dat de bijstand dan heeft opgehouden te bestaan. Het antwoord daarop is duidelijk ontkennend. De bijstand heeft niet opgehouden te bestaan. Verdergaand op het hierboven vermelde oordeel van het Hof van Justitie kan gesteld worden dat er geen sprake is van een opheffing van UNRWA, het is niet zo dat UNRWA in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te vervullen. Er is evenmin enige onwil van UNRWA om bijstand te leveren. Men krijgt gewoon die bijstand niet (meer) omdat men niet (langer) voldoet aan de voorwaarden. Dat is niet hetzelfde als zeggen dat de bijstand heeft opgehouden te bestaan. Men kan immers nog steeds beroep doen op alle andere vormen van bijstand waarvoor men dan wel in aanmerking komt / de voorwaarden vervult.

Rekening houdend met de interpretatie van het HvJ in het voormelde "El Kott-arrest" van de zinsnede "wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden" blijkt uit wat voorafgaat dat : (1) het UNRWA niet is opgehouden te bestaan; (2) het UNRWA niet in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) u de door u aangehaalde feiten die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aannemelijk heeft gemaakt en u dus niet heeft aangetoond dat er, wat u betreft, "omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil" bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Het Commissariaat-generaal moet voorts onderzoeken of er, naast de problemen die u persoonlijk hebt aangehaald, in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil gedwongen werd de Gazastrook te verlaten omdat u zich hierdoor in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het UNRWA onmogelijk was om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Er dient te worden opgemerkt dat de regeling in artikel 1D van het Verdrag van Genève een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestina vluchtelingen en vergelijkbare categorieën van Palestijnen. Het is het bijzonder karakter van het Israëliisch-Palestijnse conflict dat geleid heeft tot de oprichting van het UNRWA: de personen die geregistreerd zijn bij het UNRWA kunnen, vanwege de specifieke aard van het conflict, materiële en humanitaire bijstand genieten. Geen enkele ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die het UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is. Het is

juist de bijzondere aard van het Israëlisch-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van het UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de meest kwetsbare Palestijnen prioritair te helpen, rechtvaardigt. Door te stellen dat de humanitaire situatie in Gaza een element is dat an sich bestempeld moet worden als “een omstandigheid onafhankelijk van de wil van de desbetreffende persoon die hem dwingt het gebied te verlaten waar de UNRWA werkzaam is”, ontkent men de bestaansreden van UNRWA zelf en aard van de bijstand die het UNRWA biedt. Het is precies wegens de moeilijke humanitaire situatie in Gaza dat het mandaat van UNRWA telkens opnieuw verlengd wordt. Om dezelfde reden behouden Palestijnen hun hoedanigheid van UNRWA-Palestijn want enkel in die hoedanigheid kunnen zij beroep blijven doen op de specifieke bijstand die het UNRWA biedt. Er kan dan ook niet van uitgegaan worden dat een UNRWA-Palestijn geen beroep kan doen op de bijstand van het UNRWA om de redenen die juist aan de basis liggen van zijn hoedanigheid van UNRWA-Palestijn en dewelke de toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève in zijn hoofde rechtvaardigt.

Zoals hierboven vermeld, moet het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van het voormelde El Kott-arrest van het HvJ **individueel** worden aangetoond en mag men er zich dus niet toe beperken louter te verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. De noodzaak om het individuele karakter van de persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aan te tonen, wordt des te meer gerechtvaardigd omdat de situatie in de Gazastrook weliswaar vanuit socio-economisch en humanitair standpunt betreurenswaardige gevolgen heeft voor alle inwoners van de Gazastrook heeft, doch niet alle Gazanen, noch alle UNRWA-Palestijnen op dezelfde manier treft. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat Gazanen die over voldoende financiële, materiële of andere middelen beschikken, de gevolgen ervan voor zichzelf kunnen beperken [COI Focus Palestina Gaza, Classes sociales supérieures, van 19 december 2018]. Niettegenstaande een groot deel van de UNRWA-Palestijnen uiterst moeilijke levensomstandigheden kent, kan er aldus niet gesteld worden dat alle inwoners van de Gazastrook of elk UNRWA-Palestijn zich, wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook, in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Het Commissariaat-generaal meent dat het criterium “ernstige onveiligheid” in het El Kott-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Het Commissariaat-generaal meent dat de term “ernstige onveiligheid” die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, dezelfde graad van ernst moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van “ernstige schade” in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, (waarvan paragraaf 2, punt b inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM), aangezien er door het gebruik van de term “ernstig” een duidelijk parallelisme bestaat tussen de twee uitdrukkingen. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt weliswaar dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren volgens het EHRM aanleiding geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 EVRM. Echter, volgens het EHRM kunnen alleen zeer uitzonderlijke socio-economische omstandigheden of dwingende humanitaire redenen beschouwd worden als een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM (zie EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. tegen het Verenigd Koninkrijk, EHRM, S.H.H. tegen het Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. tegen het Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). Dit is het geval wanneer er sprake is van een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Een situatie van extreme armoede op zich volstaat aldus niet om artikel 3 EVRM te schenden. Zoals hierboven vermeld, krijgt een UNRWAPalestijn, juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA. Een UNRWA-Palestijn, moet in tegenstelling tot elke andere verzoeker om internationale bescherming, dan ook niet aantonen dat zijn socio-economische situatie veroorzaakt wordt door het opzettelijk of nalatig handelen van (niet-) overheidsactoren. Hij moet echter wel aantonen dat zijn socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Hij moet met andere woorden aantonen dat zijn socio-economische situatie een situatie van extreme armoede betreft

die gekenmerkt wordt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Aangezien er niet wordt betwist dat u een UNRWA-Palestijn bent die kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming de bijstand van de UNRWA heeft genoten, moet ervan uitgegaan worden dat u in geval van terugkeer naar de Gazastrook nog steeds de bijstand van UNRWA zal genieten. Overeenkomstig artikel 1D van de Vluchtelingenconventie dient u uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus, tenzij u aantoont dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal belanden en het voor UNRWA onmogelijk is u in levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

U moet bijgevolg bewijzen dat uw persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u er terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waardoor u onmogelijk kunt voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context.

Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is. Zo is uw moeder, met wie u nog in contact staat (CGVS, p. 4), in Gaza eigenares van een gebouw waarin iedereen van de familie een eigen verdieping had/heeft (CGVS, p. 4). Uw broers met wie u eveneens nog contact heeft (CGVS, p. 4) werken in Gaza als taxichauffeur, als chauffeur voor een winkel en als medewerker in een supermarkt en tankstation (CGVS, p. 7). Uw neef heeft een winkel (CGVS, p. 8). Gevraagd of u na uw vertrek uit Gaza uw kapsalon had verkocht of het nog steeds in uw bezit had, stelde u dat u uw zaak gewoon had gesloten (CGVS, p. 6). Aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw beweerde problemen ten gevolge van uw activiteiten in uw kapsalon blijkt uit niets dat u niet wederom als kapper aan de slag zou kunnen gaan. Hoewel u de toegang tot een UNRWA-ziekenhuis werd geweigerd, kon u voor medische zorgen wel terecht bij een privé-ziekenhuis (CGVS, p. 3, p. 9).

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er, wat u betreft, omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin de UNRWA werkzaam is, d.w.z. concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of medische problemen. U hebt ook geen concrete elementen aangebracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische

autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berm bommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinai in juli 2019 het dorp Sadat bestormde en controleposten oprichtten langs de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeleijd in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die u zal verhinderen opnieuw onder de bijstand van UNRWA te scharen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met het gegeven dat u reeds beschikt over een Palestijns paspoort (CGVS, p. 3) zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Tot slot moet het Commissariaat-generaal onderzoeken of de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook van dien aard is dat u er bij een terugkeer in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen en het voor het UNRWA onmogelijk is om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Het Commissariaat-generaal herhaalt en benadrukt dat het criterium “ernstige onveiligheid” in het El Kottarrest van het Hof van Justitie een mate van ernst én individualisering (cf. supra) vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een situatie van veralgemeend geweld al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de veiligheidssituatie waarmee u in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in uw hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de mogelijkheid dat een algemene situatie van geweld in een land een voldoende niveau van intensiteit bereikt dat een terugkeer naar dit land een inbreuk op artikel 3 EVRM met zich meebrengt, niet uitgesloten wordt door het EHRM, maar het Hof stelt duidelijk dat het een dergelijke benadering enkel en alleen zal hanteren in de meeste extreme gevallen van algemeen geweld. Het betreft aldus een zeer uitzonderlijke situatie (cf. EHRM, NA v. VK, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §§ 114-115; EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226; en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54). Verder stelt het EHRM dat bij het beoordelen van de algemene veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met meerdere factoren, waaronder: (1) de vraag of de gebruikte oorlogsmethodes en tactieken door de partijen in het conflict van die aard zijn dat zij het risico op burgerslachtoffers of burgers rechtstreeks viseren; (2) het veel voorkomend gebruik van dergelijke methodes en/of tactieken door partijen betrokken bij het conflict; (3) het gegeven of het geweld lokaal dan wel wijdverspreid van aard is; en (4) het aantal burgers dat gedood, verwond of ontheemd is ingevolge de gevechten.(cf EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 241; zie ook EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Rekening houdend met de criteria die het EHRM hanteert dient vastgesteld te worden dat artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming biedt als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen immers bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, §226).

Gelet op het gegeven (i) dat het criterium “ernstige onveiligheid” een zelfde mate van ernst én individualisering vereist als deze die vereist is opdat er sprake kan zijn van een schending van artikel EVRM, (ii) dat paragraaf 2, punt b van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM; dat (iii) paragraaf 2, punt c van hetzelfde wetsartikel een vergelijkbare bescherming biedt als artikel 3 EVRM; en dat (iv) er door het gebruik van de term “ernstig” een duidelijk parallelisme bestaat tussen de term “ernstige onveiligheid” en “ernstige schade”, besluit het CGVS dat de term “ernstige onveiligheid” die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, dezelfde graad van ernst moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van “ernstige schade” in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Dit houdt in dat u niet kan volstaan met het verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook, doch dient aan te tonen dat er sprake is van een gewapend conflict, en dat dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig, veralgemeend geweld dewelke een dergelijke mate van intensiteit bereikt dat er moet besloten worden dat eenieder die terugkeert naar de Gazastrook louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan ernstig schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c Vw, en derhalve in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 7 juni 2019 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20190607.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> , alsook de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens – Bande de Gaza – Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019” van 10 september 2019) blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen

de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggeschoefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militair operatie “Operatie Beschermde Rand” startte. Meer recent konden dergelijke escalaties vastgesteld worden tussen eind maart en begin september 2019, gedurende dewelke wapenstilstanden verbroken werden door nieuwe opflakkingen van geweld. Tijdens de escalatie van het geweld in maart en mei, 2019 veroorzaakten de Israëlische luchtaanvallen, hoewel zeer intens, weinig burgerslachtoffers. Hetzelfde geldt voor de escalaties in juni en augustus 2019, waarbij de Israëlische strijdkrachten strategische doelwitten van Hamas viseerden.

Anno 2018- 2019 werden Palestijnen hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van ‘de Grote Mars van de Terugkeer’. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Tussen de 6000 en 9200 (20 augustus) Palestijnen wonen de wekelijkse mars bij. Ondanks inspanningen van Hamas om de frictie tussen soldaten en demonstranten te beperken is er sinds half augustus 2019 sprake van een toename geweld op het terrein. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode januari tot augustus 2019 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot kwamen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone (“zone-tampon”), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind maart, begin mei 2019 en midden augustus een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal burgerslachtoffers (hoofdzakelijk langs Palestijnse zijde) gevallen zijn, is er geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient besloten te worden dat u bij een terugkeer naar Gaza niet in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat besluit het CGVS dat een terugkeer naar Gaza, via de Sinai en de grensovergang te Rafah, actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières bestaan die een terugkeer naar Gaza belemmeren en u verhinderen de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Er dient dan ook besloten te worden dat de uitsluitingsgrond vervat in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie thans ook nog op u van toepassing is.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, en rekening houdend met de informatie waarover het CGVS

beschikt, kan u daarenboven de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uw documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw identiteit en die van uw gezinsleden staat niet ter discussie, net zomin als uw scholing en professionele activiteiten. De kopie van de oproepingsbrief volstaat niet om de geloofwaardigheid te herstellen. Aan documenten kan immers slechts bewijskracht worden gegeven indien deze ondersteund worden door coherente en geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Uw gezondheidsproblemen worden niet betwist. Gezondheidsproblemen ressorteren evenwel niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 12 van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van 29 april 2004, van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

In eerste onderdeel (A) van zijn middel gaat verzoeker middels een theoretisch betoog in op de doelstelling van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag. In een tweede onderdeel (B) van zijn middel licht verzoeker de bewijsstandaard toe die wordt gehanteerd onder artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag waarbij hij verwijst naar de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie alsook naar rechtspraak van de Raad.

In een derde onderdeel (C) bespreekt verzoeker de toepassing van artikel 1D, lid 1 van het Vluchtelingenverdrag op zijn concrete geval als volgt:

"Tijdens zijn persoonlijke onderhoud heeft verzoeker zijn UNRWA kaart neergelegd (stuk 3).

Volgens de Consolidated Eligibility and registration Instruction van UNRWA worden UNRWA kaarten alleen aan UNRWA geregistreerde personen afgegeven.

Hij heeft, toen hij in Gaza was, beroep op de bijstand van UNRWA gedaan. Hij heeft voedselpakket gekregen en had een persoonlijke recht om UNRWA bijstand te krijgen (NPO, p. 3).

In 2008 heeft hij bijstaand van UNRWA gekregen om zijn eigen huis, dat tijdens het bombardement in 2008 werd vernietigd, te kunnen herstellen.

Verzoeker heeft een Palestijnse vluchteling van 1948, die door UNRWA werd geregistreerd, gehuwd. Door zijn huwelijk werd verzoeker door UNRWA geregistreerd hoewel hij zelf geen vluchteling is (NPO, p.6)7. Hij valt onder de categorie Persons eligible to be registered in UNRWA 's Registration System and to receive UNRWA services" als "MNR [married to nonrefugees] Family Members". De echtgenoten en nakomelingen van vrouwen, die als vluchteling geregistreerd werd, komen in aanmerking om zich in te schrijven voor de UNRWA-diensten.

Zoals geschreven in de bestreden beslissing vallen de MNR family members onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de vluchtelingenconventie: "Overeenkomstig de UNHCR "Guidelines on international protection No. 13 : Applicability of article 1D of the 1951 Convention relating tot he Status of refugees to Palestinian Refugees vallen evenwel enkel volgende categorie van UNRWA-Palestijnen onder de toepassingsgebied van artikel 1D van de vluchtelingenconventie : [...] (3) MNR Family Members; (4) non-refughee wives" (p.2).

Verzoeker is een MNR Family Member. Hij valt onder de toepassingsgebied van artikel 1D van de vluchtelingenconventie.

Verzoeker is van mening dat artikel 55/2 van de vreemdelingenwet op zijn verzoek tot internationale bescherming van toepassing is. Omdat de bescherming en bijstand is opgehouden, is verzoeker van mening dat hij van rechtswege onder dit Verdrag valt en als vluchteling moet worden erkend. De redenen ervoor worden hieronder besproken."

In een vierde onderdeel van zijn middel (D) gaat verzoeker in op de toepassing van artikel 1D, lid 2 van het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker argumenteert dat hij voldoet aan de voorwaarden om van rechtswege te worden erkend in toepassing van het artikel 1D, lid 2 als vluchteling:

"Verzoeker bevond zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid en het voor UNRWA onmogelijk was hem in Gaza levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee UNRWA belast is.

Verzoeker heeft die situatie van ernstiger onveiligheid tijdens zijn persoonlijke onderhoud beschreven als volgt :

- Verzoeker werd door Harnas bedreigd. Hij deelde tijdens zijn persoonlijk onderhoud een vrees voor vervolging mee.*
- In Gaza loopt verzoeker een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandelingen.*
- In Gaza loopt verzoeker een reëel risico op ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van de conflict tussen Israël en de Harnas.*
- Het is onmogelijk de verzoeker veilig naar de Gazastrook terug te keren.*
- In Gaza had verzoeker geen toegang tot noodzakelijke medische bijstand. De levensomstandigheden op de Gazastrook en de humanitaire situatie zijn verslecht.*

Het is niet mogelijk voor UNRWA verzoeker levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee UNRWA belast is. Daarvoor moet verzoeker als vluchteling erkend."

Wat zijn vrees voor vervolging betreft, zet verzoeker concreet het volgende uiteen:

"Als kapper werd verzoeker gevraagd om moderne kapsels te knippen. Hij knipte ook vrouwen.

Hij werd ervoor door de politie twee keren gearresteerd, gevolgd en bedreigd. Hij werd ook gedwongen om voor politie te werken.

In de bestreden beslissing trekt de verwerende partij het beroep van verzoeker niet in twijfel maar gehecht geen enkel geloof aan zijn vluchtmotieven.

Eerst stelt de verwerende partij in de beslissing dat: "[het is] weinig geloofwaardig dat u in januari 2018 plotsklaps inging op het verzoek van een klant om een trendy kapsel te knippen".

De verwerende partij is van mening dat het verslag van de verzoeker niet geloofwaardig is op basis van drie elementen:

Verzoeker wist dat de ordediensten veelvuldig gebruik maken van spionnen en stromannen.

Twee mannen van de recherche zijn in zijn salon komen om hun haar te laten knippen;

Verzoeker wist dat hij werd geobserveerd door de recherche en had zijn personeel waarschuwde om moderne kapsels niet te knippen;

Na zijn eerste arrestatie heeft verzoeker geen moderne kapsel meer geknipt. Hij kon op een financiële standpunt niet meer rondkomen. Daarvoor heeft hij besloten het kapsel van Egyptische zanger [H.H.] aan een klant die hij kende voor het huwelijk van zijn broer te knippen: "Na zes maanden, in januari 2018, kort voor mijn reis, hadden we geen klanten en ik zei tegen mijn personeel om de generator uit te zetten en opeens kwam een klant binnen en hij vroeg mij hem te knippen. Ik zei dat mijn generator juist uit was en geen zin had om dat weer aan te doen.

Hij drong aan en had een foto van een Eg zanger en hij wou dat ik zijn haar zo zou knippen. Ik wist dat ik dat niet mocht doen gelet op mijn verklaring. Ik had een hoge prijs gezet: 35 shekel en hij ging akkoord. Ik had die dag nog niet veel gewerkt en ik had dat geld nodig. »

Verzoeker kent die man, die heet [H.H.]” en zijn familie:

“Die klant die dat kapsel van de Egyptische artiest wou, Was dat iemand die al eerder bij u was geweest? Ja vroeger ook, en ik weet van welke familie hij is .“

Inderdaad, verzoeker was de kapper van zijn hele familie. Verzoeker was zelfs zijn moeders kapper maar kwam niet meer bij haar om haar haar te knippen omdat hij haar naam de politie had gegeven.

Verzoeker wist dat hij geen lid van politie of van recherches was en met de hoge prijs dat de heer [H.] was klaar om te betalen kon verzoeker geen kans om geld te veilig verdienen, missen.

Daarvoor is het niet ongeloofwaardig dat de verzoeker een van zijn oudste klanten niet te knippen hoewel hij bang van de politie was.

Verwerende partij stelde in de bestreden beslissing dat: “In het licht hiervan is het dan ook weinig geloofwaardig dat u - die drie personeelsleden in uw salon betaalde en uw salon ook na uw vertrek uit Gaza openhield tot augustus 2018 - toe gaf aan het verzoek van een klant omdat u die dag nog niet veel verdiend had.”

Die drie personeelsleden werden niet direct door verzoeker betaald. Zoals overal in Gaza zijn de kappers die geen eigene kapsalon hebben op commissiebasis worden betaald. Dat betekent dat verzoeker zijn personeelsleden niet moest betalen.

Ook hier is het niet onlogisch dat verzoeker zijn kapsalon niet rechtstreeks heeft verkocht, aangezien het de enige bron van inkomsten voor zijn gezin was.

Over de data, die verzoeker tijdens zijn eerste interview bij DVZ heeft gegeven, heeft hij tijdens het interview gezegd dat zij niet correct waren. Hij kan zich herinneren dat zijn eerste arrestatie in juni 2017 was omdat het voor de schoolvakantie was en dat veel studenten kwamen voor moderne kapsel in die periode omdat die kapsels zijn op school verboden.

Tijdens zijn persoonlijke onderhoud heeft verzoeker gezegd: “Goed u vertelde mij dat u de eerste keer bent aangehouden in juni 2017 en een tweede keer in januari 2018. Dat zijn de enige twee keren dat u ooit werd aangehouden. Op DVZ ze ut u dat uw eerste arrestatie in september 2016 was en de tweede in oktober 2017. dus wal moet ik daarvan denken? Dat klopt. De vorige keer had ik hen duidelijk gezegd dat ik niet zeker ben van data, maar hij zei mij dat ik moest antwoorden(NOP. p. 12)

De tweede keer: “Los daarvan, er werd u gewoon gevraagd wat u overkomen is, dan moet dat toch gelijk lopen met wat u hier vertelt? Eerlijk gezegd het gehoor was zeer kort, de PO en tolk hadden haast en het gehoor ging echt snel. Ik heb dat ook aangehaald tijdens het gehoor daar’ (NOP, p. 12).

Dat had verzoeker al in het begin van zijn persoonlijke onderhoud gezegd: “Hoe verliep uw gehoor on DVZ? Was goed, wel kort en had niet zo veel tijd.

Daar alle motieven kunnen aanhalen, ook al is dat maar kort geweest? Eigenlijk niet want de vorige keer zei ik dat er nog veel details waren die ik moest duidelijk maken, maar ze zeiden dat ik kort en bondig moest zijn.

Ja, maar los van de details, alle grote lijnen kunnen vertellen? Ik wou nog verder gaan over problemen gaan met de familie, ik moest echt zeer kort vertellen. ” (NPO. p.2).

De chronologie van de gebeurtenissen, die verzoeker bij DVZ gaf. past met zijn verklaringen tijdens zijn persoonlijke onderhoud bij het CGVS (DVZ interview, p. 3):

“De eerste keer toen ik gearresteerd werd, hebben ze me deze opmerking gegeven en moest ik een contract tekenen dat ik geen moderne kapsel meer mocht coifferen. De eerste 4 maanden weigerde ik aan mijn klanten de kapsels en verloor ik veel klanten. Op een dag kwam er een klant binnen met een foto van een Egyptische artiest en vroeg mij om dit speciaal kapsel bij hem ook knippen. [...] 2 dagen later kwam Harnas me opnieuw arresteren. [...] Om mij te vernederen, heeft Hamas me verplicht om voor hen te werken. [...] j Ik deed dit 1,5 maand maar uit eindelijk kon ik ontsnappen via het passeer punt Rafah naar Egypte. ”

Als hij de twee arrestaties in een periode van ongeveer 4 maanden situeerde blijkt het dat hij niet in september 2017 voor de eerste keer werd gearresteerd.

Om zijn vrees voor vervolging te onderbouwen, heeft verzoeker een oproepingsbrief van de politie van 24 februari 2018 tijdens zijn persoonlijke onderhoud neergelegd. De authenticiteit van deze oproepingsbrief werd in de bestreden beslissing niet betwist.

Verzoeker is niet de enige kapper die problemen met de autoriteiten heeft gehad. Sinds 2010 heeft Harnas kappers verboden vrouwen te knippen. Op dat moment was het nog niet zeker als die beleid in werking zou worden getreden zoals een Gazaanse kapper bij het BBC-nieuws getuigde (stuk 9). Een jaar later meldde dezelfde media dat kappers in toepassing van dit beleid werden gearresteerd (stuk 10).

Uit het voorgaande volgt dat het relaas van verzoeker geloofwaardig, plausibel en in overeenstemming met de objectieve context is. Verzoeker moet als vluchteling worden erkend.”

Wat betreft de veiligheidssituatie in Gaza, verwijst verzoeker naar de COI Focus *“Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire”* van 7 juni en 10 september 2019. Verder citeert verzoeker uit een arrest van de Raad van 8 april 2019, verwijst hij naar vier arresten van de verenigde kamers waar een bepaald kader werd vastgesteld voor de analyse van de veiligheidssituatie in Gaza (RvV 19 november 2019, nrs. 228 949 en 228 946, RvV 18 november 2019, nr. 228 888 en RvV 21 oktober 2019, nr. 227 621). Verzoeker citeert uit arrest nr. 228 946 waar de Raad erkende dat de gebeurtenissen in Gaza in het kader van een internationaal gewapend conflict plaatsvinden en hij herinnert aan de definitie van willekeurig geweld van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst naar en citeert uit een aantal bronnen van landeninformatie en besluit dat er in Gaza op dit moment sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hij meent dat hij zich als louter burger dus ook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en dus niet in aanmerking komt voor de door de UNRWA verleende bijstand.

Wat betreft de mogelijkheid tot terugkeer naar Gaza, zet verzoeker uiteen:

“De verwerende partij ziet liet terugkeren van verzoeker naar het mandaatgebied van UNRWA alleen door de grensovergang van Rafah voor. Een terugkeren naar de Gaza Stroom door de grensovergang van Erez werd niet door verwerende partij noch in het COI focus voorgezien.

Overeenkomstig het internationaal humanitair recht is de Staat Israël de bezettingsmacht, verantwoordelijk voor het bieden van bescherming en diensten aan de bevolking die door het internationaal humanitair recht wordt beschermd, met name de burgerbevolking van Gaza.

Volgens het oorlogsrecht is Israël als bezettingsmacht ook verantwoordelijk voor de grenscontrole.

Uit de redenen van de bestreden beslissing blijkt dat het CGVS de criteria van subsidiaire bescherming (artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980) heelt toegepast om de veiligheidssituatie in de noordelijke Sinai te beoordelen:

“U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden hij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofd een vrees voor vervolging dan wel een reël risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet bestaat.”

Volgens het standpunt van het UNHCR over de toepassing van artikel ID van het Verdrag van Genève is het echter niet nodig aan te tonen dat er sprake is van een zodanige mate van willekeurig geweld dat burgers worden blootgesteld aan de risico's van ernstige schade aan hun leven of dat personen of Palestijnse vluchtelingen persoonlijk het doelwit zijn, maar er kan rekening worden gehouden met elk ander element dat een reëel beletsel vormt, zoals de elementen die specifiek door het CGVS zijn genoemd: terroristische aanslagen, guerrilla-aanvallen op controleposten, de vaststelling van de noodtoestand en andere praktische obstakels die de organisatie van een dergelijke reis bemoeilijken.

Het UNHCR geeft aan dat:

“iv) Practical, legal and/or safety barriers preventing an applicant from (re)availing him/herself of the protection or assistance of UNRWA

g. Practical barriers include obstacles which prevent access the UNRWA area of operation, for example, because of border closures.

i. Barriers relating to safety or personal security which prevent (re)availment could include dangers en route such as mine fields, factional fighting, shifting battle fronts or the threat of other forms of harassment, violence or exploitation, preventing the applicant from being able to return safely. Up-to-date information on the realistic prospect of being able to re-avail oneself of the protection or assistance is required. The feasibility of (re)availment cannot be assessed in the abstract. ”

De verwerende partij stelt ook dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van de aan internationale bescherming van verzoeker en dat *“die vraag alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot bevoegdheid van DVZ behoort”*.

De vraag van de openheid en toegankelijkheid van de grensovergang bij Rafah is een essentieel element bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming voor de inwoners van de Gazastroom (zie RvV, 16 januari 2019, nr. 215.224 en 7 februari 2019, nr. 216474). De verwerende partij betwist echter niet dat deze grensovergang, die nu uitsluitend door Harnas wordt gecontroleerd, niet altijd open is.

Het willekeurige karakter van de opening van deze grensovergang stelt ons dan ook niet in staat te bevestigen dat de verzoeker kan terugkeren naar het mandaatgebied van de UNRWA zoals hij het wenst.

Bovendien worden Palestijnse vluchtelingen die naar Gaza willen terugkeren, na de sluiting van deze grensovergang gedwongen om in een land te blijven waar ze geen verblijfs- of verplaatsingsrecht hebben en onder controle van het Egyptische leger blijven.

In dergelijke omstandigheden van onveiligheid, gevaar en willekeur is het niet serieus mogelijk om te concluderen dat een mogelijke terugkeer naar Gaza mogelijk is.

Dit brengt ons terug bij het uitgangspunt van de reflectie, namelijk dat de enige terugkeer die verenigbaar is met het standpunt van de UNHCR" over de toepassing van artikel ID van het Vluchtelingenconventie, een terugkeer is via een rechtstreekse vlucht van Brussel naar Tel Aviv en via de door de bezetter Israël gecontroleerde Erez-doorgang."

Wat betreft de humanitaire situatie in Gaza citeert verzoeker een aantal bronnen van landeninformatie waaruit blijkt dat de levensomstandigheden van inwoners van de Gazastrook slechter zullen worden, dat reeds de helft van de bevolking onder de armoedegrens leeft en een derde in extreme armoede. Verzoeker haalt aan dat de gezondheidszorg in Gaza is ingestort en dat de algemene leefomstandigheden erbarmelijk zijn.

Hij vult nog aan:

"Verzoeker heeft over zijn gezondheidsproblemen tijdens zijn persoonlijke onderhoud gepraat:

"Ik heb ook een gezwel tumor in mijn buik en heb daar last van. (VZ toont foto 's/scan) En naar arts gegaan? Ja. ze hebben een punctie genomen. VZ toont foto van WC met bloed. In Gaza al naar arts gegaan? Ja in Palestina had ik veel pijn. ging veel naar arts, ze namen foto 's maar konden niets doen" (NP(3. p. 9).

Op 26 september heeft de raadsman van verzoeker een medische attest aan de verwerende partij gestuurd (stuk 8).

Verzoeker kon in Gaza niet genezen worden. Zijn vader is van de zelfde ziekte overleden.

In geval van terug keer naar Gaza zou verzoeker een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling lopen."

Verzoeker vraagt om in hoofddorde hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in onderschikte orde de subsidiaire bescherming toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen.

Verzoeker voegt ter staving van zijn verzoekschrift volgende stukken toe:

- stuk 3: UNRWA kaart van de verzoeker;
- stuk 4: 2018: More casualties and food insecurity, less funding for humanitarian aid. OCHA, 27 december 2018;
- stuk 5: Israel Killed the Family Next Door. I Don't Know How to Tell My Kids They'll Never Be Safe, Haaretz, 19 november 2019;
- stuk 6: La tension ne retombe pas à Gaza, 22 morts en 2 jours, Euronews, 13 november 2019;
- stuk 7: Gaza rendu inhabitable : le moment de vérité, Cook J., 29 oktober 2019;
- stuk 8: e-mail van zijn raadsman van 26 september 2019;
- stuk 9: Gaza's male hairdressers: Time to cut and run?, BBC News, 14 maart 2010;
- stuk 10: Hamas arrests male hairdresser for Gaza woman's haircut, BBC News, 6 juli 2011 ;
- stuk 11: uittreksel uit Weekly Report On Israeli Human Rights Violations in the Occupied Palestinian Territory, tussen 12 september 2019 en 21 november 2019.

3. Aanvullende nota's

3.1. De verwerende partij maakt op 10 september 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin een evaluatie van de actuele situatie in de Gazastrook wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 21 augustus 2020;
- COI Focus "Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire" van 6 maart 2020;
- COI Focus "Palestine. Retour dans la Bande de Gaza" van 3 september 2020.

3.2. Verzoeker maakt op 14 september 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarbij hij een actualisatie bijbrengt omtrent de situatie van de grensovergang in Rafah, gelet onder meer op de COVID-19-pandemie die volgens hem tevens een grote impact heeft op de toegang tot het gezondheidssysteem en de algemene levensomstandigheden in de Gazastrook. Hij verwijst hierbij naar:

- stuk 1: print van de weblink van de officiële website van het Palestijns ministerie van Binnenlandse Zaken en Nationale Veiligheid;
- stuk 2: COI Focus *“Territoire PALESTINIEN - Gaza - Retour dans la bande de Gaza”*, 3 september 2020 ;
- stuk 3: Refugees International, *“Issue Brief - Double Quarantine in Gaza: Covid-19 and the Blockade”*, 9 september 2020;
- stuk 4: Al Jazeera, *“Gaza has no virus cases. How would it cope with an outbreak?”*, 19 maart 2020;
- stuk 5: artikel *“Covid-19: une catastrophe potentielle à Gaza”*, 2 september 2020;
- stuk 6: *“Fact Sheet - Water Shortage in the Gaza Strip Amid COVID-19 Outbreak”*, september 2020;
- stuk 7: International Crisis Group, *“Gaza’s New Coronavirus Fears”*, 9 september 2020;
- stuk 8: artikel, *“A Gaza, une ONG s’inquiète d’une hausse du nombre de suicides”*, 6 juli 2020;
- stuk 9: uitspraak rechtbank Amsterdam;
- stuk 10: De Volkskrant, *“Rechter: Palestijnen uit Gaza hebben recht op asiel”*, 30 augustus 2020.

3.3. De verwerende partij maakt op 28 september 2020 een procedurestuk over dat zij betitelt als een *“schriftelijk verslag”*, waarbij zij de COI Focus *“Territoires Palestiniens. L’assistance de l’UNRWA”* van 6 mei 2020 voegt. Beide partijen zijn het eens met de Raad dat dit procedurestuk moet worden beschouwd als een aanvullende nota in de zin van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Een schriftelijk verslag, zoals bedoeld in artikel 39/76, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet werd door de Raad immers niet bevolen.

De verzoekende partij bevestigt kennis te hebben van deze aanvullende nota en zet haar standpunt hierover mondeling uiteen.

4. Voorafgaande opmerking

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

4.2. Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)”*

Artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt: *“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”*

4.3. Daar waar de commissaris-generaal in een eerste beslissing van 22 oktober 2019 heeft gesteld dat verzoeker niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag, wordt in de thans bestreden beslissing geoordeeld dat verzoeker wél onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag valt.

Tijdens de terechtzitting van 18 september 2020 wijst de Raad op deze tegenstrijdige beslissingen. Om hierover meer klaarheid te scheppen, wordt met akkoord van beide partijen de verdere behandeling van de zaak uitgesteld naar de terechtzitting van 2 oktober 2020.

Ter terechtzitting van 2 oktober 2020 licht de verwerende partij haar aanvullende nota (verkeerdelijk getiteld 'schriftelijk verslag') van 28 september 2020 toe en argumenteert zij waarom verzoeker dan toch niet valt onder artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag. De verwerende partij licht toe dat de bestreden beslissing incorrect toepassing maakt van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag en vraagt de Raad de beslissing te hervormen door verzoeker niet langer uit te sluiten van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag, maar hem de vluchtelingenstatus te weigeren op grond van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet omdat hij een gegronde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

In wederantwoord, zet de verzoekende partij vervolgens haar standpunt hierover mondeling uiteen waarbij zij benadrukt dat de uitzonderingsclausule van artikel 1D niet te restrictief mag worden geïnterpreteerd. Ze verwijst verder naar relevante rechtspraak van het Hof van Justitie zoals onder meer in de zaak Bolbol (C-364/11), de standpunten van UNHCR en stipt aan wat reeds werd uiteengezet in het derde onderdeel (C) van het enige middel.

4.4. Gelet op alle informatie en argumenten die beide partijen zowel schriftelijk als mondeling uiteenzetten, oordeelt de Raad als volgt.

Verzoeker legt zijn origineel paspoort en originele identiteitskaart voor waarmee hij zijn identiteit, zijn Palestijnse origine en zijn herkomst uit de Gazastrook afdoende aantoonde.

Deze elementen volstaan evenwel niet om vast te stellen dat verzoeker valt onder het toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag.

Artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag is immers niet van toepassing op alle Palestijnen.

In de UNHCR-richtlijnen waarnaar verzoeker zelf verwijst in zijn verzoekschrift, kan worden gelezen dat het personeel toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag is beperkt tot Palestijnse vluchtelingen.

Onder Palestijnse vluchtelingen worden volgende 3 categorieën bedoeld:

- De zogenaamde 'Palestina vluchtelingen' in de zin van de Resolutie 194 (III) van de Algemene Vergadering van de VN van 11 december 1948 en daarop volgende VN Resoluties, met name die Palestijnen die als gevolg van het Arabisch-Israëliësch conflict in 1948 werden verdreven uit hun gewone verblijfplaats in dat deel van het mandaatgebied Palestina dat later de staat Israël werd, en die in de onmogelijkheid verkeren om terug te keren (ook wel genoemd 'registered refugees').

- De zogenaamde 'Palestijnse ontheemden' in de zin van de Resolutie 2252 (ES-V) van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties van 4 juli 1967 en de daarop volgende VN-resoluties, met name die Palestijnen die ontheemd zijn uit Palestijns gebied dat sinds 1967 wordt bezet door Israël en die niet in de mogelijkheid verkeren om terug te keren.

- De nakomelingen van Palestina vluchtelingen en Palestijnse ontheemden.

(UNHCR *"Guidelines on International Protection no. 13: Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees"* van december 2017, p. 5-6; zie ook conclusie van AG Mengozzi in de zaak C-585/16, *Alheto*, 17 mei 2018, pt. 28-29 en 36).

Uit de *"Consolidated Eligibility and Registration Instructions"* (hierna: CERI) van 1 januari 2009, blijkt dat 'Palestina vluchtelingen' van 1948 worden geregistreerd in het registratiesysteem van de *United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East* (hierna: UNRWA), vervolgens een UNRWA-kaart krijgen als bewijs van hun registratie en bijstand van UNRWA ontvangen (hoofdstuk III.A.1 van de CERI, p. 3).

De zogenaamde 'Palestijnse ontheemden' van 1967 worden daarentegen niet door UNRWA geregistreerd en hebben dan ook geen UNRWA-kaart, maar kunnen wel UNRWA-bijstand ontvangen en gebruik maken van de diensten van dit agentschap (hoofdstuk III.B van de CERI, p. 6-7). Het gegeven dat 'Palestijnse ontheemden' van 1967 niet bij UNRWA zijn geregistreerd, doet derhalve geen afbreuk aan het feit dat zij niettemin vallen onder het personeel toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag (zie in deze zin ook HvJ 17 juni 2010, C-31/09, *Bolbol*, pt. 45-48).

In casu moet worden vastgesteld dat verzoeker geen Palestijnse vluchteling is en dus niet onder het personeel toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag valt. Verzoeker is immers

geen 'Palestina vluchteling' van 1948 en staat ook niet in die hoedanigheid geregistreerd bij UNRWA noch is hij een 'ontheemde Palestijn' van 1967, en evenmin is hij een nakomeling van een 'Palestina vluchteling' van 1948 of van een 'ontheemde Palestijn' van 1967. Deze vaststellingen worden door verzoeker niet betwist aangezien hij tijdens zijn gehoor bij het CGVS bevestigt dat zijn familie oorspronkelijk van Gaza is en dat hij een *"echte inwoner van Gaza"* is, waarmee hij in wezen te kennen geeft dat hij niet behoort tot een Palestijnse familie die elders werd ontheemd als gevolg van de vijandelijkheden in 1948 of 1967, die een toevlucht zocht in Gaza en in de onmogelijkheid verkeert om terug te keren naar zijn vroegere verblijfplaats (AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag, p. 2-3).

Het is wel zo dat verzoeker is gehuwd met een nakomeling van een 'Palestina vluchteling' van 1948. Zijn echtgenote werd dan ook in die hoedanigheid bij UNRWA geregistreerd ('registered refugee'). Omwille van zijn huwelijk wordt verzoeker eveneens vermeld op de UNRWA-familiekaart, maar enkel omdat hij een zogenaamde 'MNR family member' is. Uit de CERI blijkt immers dat 'MNR family members' in aanmerking komen om zich in te schrijven voor UNRWA-diensten (zie hoofdstuk III.A.2 van de CERI, p. 6, punt 2.4, en p. 32; alsook de COI Focus *"Territoires Palestiniens. L'assistance de l'UNRWA"* van 6 mei 2020, p. 8). Het is louter en alleen omwille van zijn huwelijksband en zijn hoedanigheid van 'MNR family member' dat verzoeker in aanmerking kwam om te worden geregistreerd om de diensten van UNRWA te ontvangen.

Het enkele gegeven dat verzoeker op de UNRWA-familiekaart staat geregistreerd en dat hij in 2008 bijstand kreeg van UNRWA, brengt hem dus niet onder het personeel toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag daar hij als 'MNR family member' niet behoort tot één van de drie voormelde categorieën van Palestijnse vluchtelingen. De verwerende partij merkt terecht op dat verzoeker niet in de hoedanigheid van 'Palestina vluchteling' van 1948, of Palestijnse ontheemde van 1967 of een nakomeling ervan, een beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA.

4.5. Al het voorgaande in acht genomen, besluit de Raad dat artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag derhalve niet van toepassing is op verzoekers geval. Verzoekers betoog in het verzoekschrift en ter terechtzitting laat niet toe anders te besluiten. De aangevoerde schending van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag en van artikel 12 van richtlijn 2004/38/EG is dan ook niet dienstig.

Bijgevolg moet zijn verzoek om internationale bescherming worden onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van artikel 1 (A) (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

De kern van verzoekers vluchtrelaas is dat hij problemen kende met Hamas omdat hij als kapper te moderne kapsels knipte.

Verzoeker heeft ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming een aantal documenten voorgelegd (AD CGVS, stuk 12, map met “documenten”). Deze documenten tonen op afdoende wijze zijn identiteit en die van zijn gezinsleden aan, evenals zijn scholing en professionele activiteiten.

Wat betreft de oproepingsbrief van 24 februari 2018, wijst verzoeker erop dat de authenticiteit ervan niet wordt betwist. Evenwel wordt deze oproepingsbrief gekenmerkt door een grote nietszeggendheid. Zo wordt niet vermeld in welke hoedanigheid verzoeker wordt opgeroepen, noch om welke reden, behalve dan dat deze in verband staat met een “*belangrijke zaak*”, zonder enige verdere toelichting (AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag, p. 8; stuk 12, map met ‘documenten’). Er blijkt uit de oproepingsbrief dan ook geen verband met verzoekers vluchtrelaas zodat deze geen bewijskrachtig element is dat aannemelijk maakt dat verzoeker in Gaza wordt vervolgd door Hamas. Verder is het uitermate bevreemdend dat deze oproepingsbrief een logo en hoofding van de Palestijnse Autoriteit (Palestinian National Authority, Ministry of Interior, Police) draagt. De Raad acht het ten zeerste onwaarschijnlijk dat na de machtsovername door Hamas in 2007 in Gaza nog enig document met de naam, hoofding of logo van de Palestijnse Autoriteit zou zijn afgeleverd.

Hoewel verzoeker zich aldus wel heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde in deze stand van zaken op zich niet volstaan om zijn vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden

nagegaan of verzoekers verklaringen tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Na lezing van het administratief dossier, besluit de Raad dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen omtrent zijn vluchtmotieven.

Zo stelt de Raad vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de data van zijn aanhoudingen. Bij het CGVS verklaart verzoeker dat hij slechts 2 keer werd aangehouden en meegenomen door de ordediensten, waarvan de eerste keer in juni 2017 en de tweede keer, zes maanden later, in januari 2018 (AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag, p. 8, 10-11). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken situeert verzoeker zijn arrestaties dan weer in september 2016 en oktober 2017. Deze verklaringen geven toch blijk van een aanzienlijk verschil in data, terwijl van verzoeker redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij hierover eenduidige verklaringen aflegt.

Verder merkt de Raad op dat verzoekers verklaringen bij Dienst Vreemdelingenzaken intern incoherent zijn. Verzoeker plaatste enerzijds zijn arrestaties in september 2016 en oktober 2017 wat betekent dat er meer dan een jaar tussen zijn arrestaties zit, terwijl hij anderzijds ook aangaf dat er tussen zijn eerste en tweede aanhouding een periode van vier maanden zat. Waar verzoeker verder enerzijds zijn vertrek uit Gaza in februari 2018 situeert, dit is vier maanden na de tweede aanhouding, verklaart hij anderzijds dat hij anderhalve maand voor zijn vertrek uit Gaza voor Hamas diende te werken nadat hij de dag ervoor voor de tweede keer was gearresteerd (AD CGVS, stuk 14, CGVS-vragenlijst ingevuld voor DVZ, vragen 3.1 en 3.5 en DVZ-verklaring vraag 37). De Raad stelt vast dat door verzoekers incoherente verklaringen er in wezen drie verschillende versies van relevante data voorliggen.

Verzoeker werd met deze tegenstrijdigheden geconfronteerd, maar geraakte niet verder dan te beweren dat hij op de DVZ zou hebben aangegeven dat hij niet zeker was van de data en dat de medewerker van de DVZ ermee instemde om geen data op te nemen in zijn verklaringen (AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag, p. 12). De commissaris-generaal merkt in deze terecht op: *“Gelet op de vaststelling dat u uw verklaringen nadat u deze werden voorgelezen op de Dienst Vreemdelingenzaken voor akkoord ondertekende en u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud voor het Commissariaat-generaal aangaf dat, hoewel uw gehoor kort was en u niet veel tijd had, het gehoor goed was verlopen, kan deze verklaring niet overtuigen (CGVS, p. 2).”* Door louter te citeren uit het gehoorverslag, brengt verzoeker geen concrete elementen of dwingende argumenten aan die de vastgestelde tegenstrijdigheden kunnen verklaren of opheffen.

Verzoeker verklaarde tijdens het gehoor bij het CGVS dat hij bij de DVZ niet meteen de juiste data kon geven omdat hij zijn paspoort en oproepingsbrief niet meehad, niet had verwacht dat hij zou worden geïnterviewd en dat zijn vrienden allemaal uitstel verkregen. De Raad acht dit betoog weinig ernstig. Van zulke ingrijpende gebeurtenissen zoals de beweerde aanhoudingen, mag redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker deze op eenduidige wijze in de tijd kan situeren. In casu blijkt er toch een dermate grote discrepantie te zijn in de opgegeven data dat ze de geloofwaardigheid van zijn relaas ondermijnt.

Heden stelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij zich herinnert dat zijn eerste arrestatie in juni 2017 was omdat het voor de schoolvakantie was en veel studenten in die periode voor een modern kapsel kwamen omdat die kapsels op school verboden zijn. Deze uitleg biedt evenwel geen verklaring voor de verschillende vastgestelde tegenstrijdigheden. Indien het begin van de schoolvakantie een reden was voor de komst van veel studenten in zijn kapsalon, dan kan worden verwacht dat verzoeker doorheen zijn verklaringen op consistente wijze zijn eerste aanhouding in juni 2017 kon situeren. Dit is echter niet het geval, daar hij bij de DVZ zijn eerste aanhouding in september 2016 plaatste, dit is na het einde van de schoolvakantie en een jaar vroeger. Er mag van verzoeker worden verwacht dat hij zulke belangrijke gebeurtenissen toch vrij precies in de tijd kan plaatsen, quod non.

Bovendien spreekt verzoeker zich weer tegen in zijn verzoekschrift waar hij citeert uit zijn persoonlijk gehoor, benadrukt dat hij de twee arrestaties in een periode van ongeveer 4 maanden situeerde zodat hieruit volgens hem blijkt dat hij niet in september 2017 voor de eerste keer werd gearresteerd. Verzoeker heeft immers nergens verklaard dat hij in september 2017 voor een eerste keer werd gearresteerd, doch wel in september 2016. Het verschil van een jaar tussen juni 2017 en september 2016 wordt hiermee nog niet toegelicht. Verzoeker verzandt uiteindelijk in zijn eigen tegenstrijdige verklaringen.

Verzoeker wijst erop dat hij niet enige kapper was die problemen met de autoriteiten heeft gehad. Hij verwijst naar stukken 9 en 10 waaruit blijkt dat sinds 2010 Hamas kappers heeft verboden vrouwen te knippen en dat kappers in toepassing van dat beleid werden gearresteerd.

Uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat hij sinds 2003 een eigen kapperszaak heeft waar hij personeelsleden tewerkstelde en moderne kapsels knipte alsook dat hij soms naar privéwoningen ging om het haar van vrouwen te knippen. Gelet op het verbod door Hamas sinds 2010 is het voor de Raad niet aannemelijk dat verzoeker pas in 2017 voor het eerst problemen zou hebben gekregen met Hamas omwille van zijn kapperspraktijken. Hiernaar gevraagd op de zitting bevestigt verzoeker dat hij voor 2017 geen problemen had, hetgeen hij ook reeds tijdens zijn gehoor bij het CGVS verklaarde (AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag, p. 11). Hij kan verder geen zinnig antwoord geven op de vraag waarom hij pas in 2017 problemen kende ondanks een verbod uit 2010. Bovendien blijkt verder uit verzoekers verklaringen bij het CGVS dat zijn personeel nooit problemen heeft gehad omwille van te moderne kapsels, dat hij bij andere kappers had rondgevraagd of zij al iets hadden meegemaakt omdat hij hoorde over een campagne tegen moderne kapsels maar dat zij niets hadden meegemaakt (ibid., p. 13). Deze verklaringen komen de Raad geheel niet aannemelijk voor in het licht van de nieuwsartikelen (stukken 9 en 10) die verzoeker zelf neerlegt en waarin het verbod door Hamas wordt vermeld alsook incidenten worden beschreven waarbij kapsalons werden opgeblazen en arrestaties plaatsvonden.

In het licht van (1) dit verbod sinds 2010 door Hamas, (2) verzoekers eerste arrestatie, (3) zijn eigen verklaringen dat het in Gaza algemeen is geweten dat de ordediensten veelvuldig gebruik maken van spionnen en stromannen, dat deze overal en altijd aanwezig zijn (ibid., p. 11), (4) zijn verklaringen dat een drietal maanden daarvoor al twee mannen van de recherche incognito in zijn salon hun haren lieten knippen waardoor verzoeker zijn personeel waarschuwde om bepaalde kapsels niet te knippen aangezien zij nog steeds werden geobserveerd (ibid., p. 10-11) en (5) zijn verklaringen dat de angst hem overmeesterde, dat hij geen zin meer had om in zijn kapsalon te komen en dat hij steeds naar buiten keek als hij haren knipte (ibid., p. 10), acht de Raad het weinig geloofwaardig dat verzoeker in januari 2018 plotsklaps inging op het verzoek van een klant om een trendy kapsel te knippen.

De uitleg dat hij die dag nog niet veel had verdiend en daarom toegaf aan het verzoek van een klant (ibid., p. 11-12), overtuigt niet daar verzoeker blijkbaar wel de middelen had om drie personeelsleden in zijn salon te betalen en zijn salon ook na zijn vertrek uit Gaza open bleef tot augustus 2018. De argumentatie in het verzoekschrift dat de personeelsleden op commissiebasis werden betaald, strijdt met zijn eigen verklaringen op het CGVS waar hij spreekt over werknemers die hij zelf betaalde (ibid., p. 6). De verdere uitleg in het verzoekschrift dat hij zijn kapsalon niet meteen heeft verkocht omdat dit de enige bron van inkomsten was voor zijn gezin, strijdt eveneens met zijn verklaringen op het CGVS dat hij zijn zaak gewoon heeft dichtgedaan (ibid., p. 6). Verzoeker tracht aldus post-factum verklaringen uit te vinden, om tegemoet te komen aan de vastgestelde ongerijmdheden, hetgeen zijn relaas verder ondermijnt. Het betoog dat de bewuste klant er welopgevoed en knap uitzag (ibid., p. 11-12) kan bezwaarlijk verklaren waarom verzoeker inging op dit gevaarlijke verzoek. Ten slotte beweert verzoeker dat de klant in kwestie iemand was die hij kende omdat hij de kapper was van zijn hele familie. In zijn verzoekschrift betoogt hij dat het om H.H. zou gaan en dat hij zijn moeder vroeger had geknipt maar dat zij niet meer bij hem kwam omdat hij haar naam aan de politie had gegeven. Dit zijn evenwel allemaal post-factum verklaringen die duidelijk na reflectie zijn tot stand gekomen. Zelfs als deze verklaringen geloofwaardig zouden zijn en de betrokken klant een bekende zou zijn, dan verklaart dit nog niet waarom verzoeker in de hierboven beschreven omstandigheden zulk risico nam, des te meer daar hij bij het CGVS heeft verteld dat hij oude klanten die langs kwamen om te knippen zoals vroeger weigerde (ibid., p. 10).

Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad verzoekers vluchtrelaas en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

7. Beoordeling in het licht van 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn vluchtmotieven en vluchtrelaas kan verzoeker zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land

van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad verder vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij een dergelijke risico loopt in Gaza.

7.3. Zoals gekend, vormt artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting van artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU, daarna vervangen door richtlijn 2011/95/EU.

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji, C-465/07, pt. 32).

Voormeld artikel stemt in wezen overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), dat bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28). Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) met betrekking tot artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM hanteert een aantal algemene principes over de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, §§ 79-81). Zo stelt het Hof dat de gevreesde feiten ernstig en zwaarwichtig moeten zijn. De mishandeling moet een minimumniveau van ernst bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling hiervan is relatief en hangt af van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. e.a. v. Zweden, §§ 111-112).

In het kader van artikel 3 van het EVRM, moeten de voorzienbare gevolgen van verwijdering van een persoon naar het land van bestemming worden onderzocht. Hier worden de persoonlijke omstandigheden van het betrokken individu in ogenschouw genomen alsmede de algemene omstandigheden en situatie in dat land. De loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land, leidt op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM. Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 28 februari 2008, nr. 13229/03, Saadi v. Italië, § 130-131).

De beoordeling of er sprake is van een reëel risico moet gebeuren op basis van alle relevante factoren die het risico op mishandeling kunnen verhogen. Waar individuele factoren afzonderlijk bekeken niet leiden tot het vaststellen van een reëel risico, kunnen deze individuele factoren wanneer ze cumulatief worden beoordeeld en overwogen in het licht van een situatie van algemeen geweld aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel risico (EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, NA v. Verenigd Koninkrijk, par. 130). Indien de betrokken persoon behoort tot een groep die systematisch wordt onderworpen aan mishandeling, is het in beginsel niet noodzakelijk om een bewijs van persoonlijke risicofactoren te overleggen (EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132).

7.4. De Raad benadrukt dat bij de beoordeling van een mogelijke nood aan subsidiaire bescherming in hoofde van verzoeker rekening moet worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften, volledig afhankelijk zijn van de goodwill van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

7.5. Het CGVS en de Raad betwisten noch ontkennen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) wordt veroorzaakt door het Israëlisch-Palestijns conflict wordt niet betwist. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, “Operatie Beschermde Rand” in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact hebben (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gazastrook.

Een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet evenwel individueel worden aangetoond zodat verzoeker zich niet kan beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza maar concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Uit de COI Focus “Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures” van 19 december 2018 blijkt immers dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, maar dat niet elke persoon in de Gazastrook in preciaire omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben beschikken over een generator of zonnepanelen waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepalen hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden aldaar een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg moet verzoeker aantonen dat zijn persoonlijke socio-economische situatie dient te worden bestempeld als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Er geldt hierbij een hoge drempel alvorens artikel 3 van het EVRM geschonden kan worden geacht. Deze drempel wordt bereikt wanneer verzoekers persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook dermate precair zijn dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat zijn individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht aangehaald als volgt: “Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is. Zo is uw moeder, met wie u nog in contact staat (CGVS, p. 4), in Gaza eigenares van een gebouw waarin iedereen van de familie een eigen verdieping had/heeft (CGVS, p. 4). Uw broers met wie u eveneens nog contact heeft (CGVS, p. 4) werken in Gaza als taxichauffeur, als chauffeur voor een winkel en als medewerker in een supermarkt en tankstation (CGVS, p. 7). Uw neef heeft een winkel (CGVS, p. 8). Gevraagd of u na uw vertrek uit Gaza uw kapsalon had verkocht of het nog steeds in uw bezit had, stelde u dat u uw zaak gewoon had gesloten (CGVS, p. 6). Aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw beweerde problemen ten gevolge van uw activiteiten in uw kapsalon blijkt uit niets dat u niet wederom als kapper aan de slag zou kunnen gaan. Hoewel u de toegang tot een UNRWA-ziekenhuis werd geweigerd, kon u voor medische zorgen wel terecht bij een privé-ziekenhuis (CGVS, p. 3, p. 9).”

Uit verzoekers verklaringen over zijn persoonlijke situatie volgt derhalve niet dat hij bij terugkeer naar Gaza in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op het gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Verzoeker brengt met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de Gazastrook geen concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn persoonlijke levensomstandigheden aldaar. Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat er in zijn hoofdte concrete en ernstige problemen van socio-economische aard bestaan waardoor hij bij terugkeer naar Gaza zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar zijn gezondheidsproblemen die hij tijdens zijn gehoor bij het CGVS ter sprake bracht en naar het medisch attest van 4 mei 2019 dat hij op 26 september 2019 overmaakte aan het CGVS. Hij stelt dat hij in Gaza niet kan worden genezen en dat zijn vader aan dezelfde ziekte is overleden.

De Raad herinnert eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU, later vervangen door richtlijn 2011/95/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt –, niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

Hieruit blijkt duidelijk dat de gevreesde vervolging of ernstige schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst.

Verzoekers gezondheidsproblemen werden niet veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)). Tevens brengt verzoeker geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hem op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden onzegd of opzettelijk zou worden geweigerd.

Verzoekers gezondheidsproblemen vallen aldus niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het risico dat hij in geval van terugkeer naar Gaza wordt blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling omdat aldaar geen gepaste behandeling bestaat voor zijn gezondheidsproblemen, is immers vreemd aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Bijgevolg dient verzoeker zich voor de beoordeling van zijn gezondheidsproblemen en het gebrek aan gepaste behandeling in Gaza te wenden tot de staatssecretaris voor Asiel en Migratie middels een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in de aanvullende nota verwijst naar de impact van de COVID-19-crisis op het leven in Gaza en stelt dat deze crisis een grote impact heeft op de toegang tot het gezondheidssysteem alsmede de algemene levensomstandigheden waardoor hij in geval van terugkeer naar Gaza in die omstandigheden een reëel risico zou lopen op onmenselijke of vernederende behandeling, blijft hij in gebreke dit risico in zijn hoofd concreet aannemelijk te maken. De informatie die verzoeker in dit verband bijbrengt met betrekking tot de gevolgen van de coronapandemie voor de humanitaire situatie in Gaza is algemeen van aard en heeft geen betrekking op zijn persoonlijke situatie. Verzoeker toont niet aan dat hij persoonlijk het risico loopt om in Gaza terecht te komen in een situatie van extreme armoede als gevolg van de algemene COVID-19-crisis. Verder toont hij niet aan dat hem – in de

hypothese dat hij besmet zou raken met het virus – op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk worden geweigerd.

7.6. De Raad oordeelt dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen en dat dit element dient te worden betrokken bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voor wat betreft de terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019 en de COI Focus *“Palestine. Retour dans la Bande de Gaza”* van 3 september 2020 vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort verkrijgen van de Palestijnse minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het verwerven van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men beschikt over een identiteitskaartnummer. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor het uitreiken van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Rekening houdend met het gegeven dat verzoeker beschikt over een origineel Palestijns paspoort en identiteitskaart, zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat hij niet in de mogelijkheid is om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA, hetgeen hij ook niet betwist.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade in Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Onder deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade in Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang in Rafah wordt mede bepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, waar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COI Focus *“Palestine. Retour dans la Bande de Gaza”* van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld *“Situation sécuritaire dans le Sinai Nord”*) blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die worden verdacht van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet worden gevisieerd, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Sinds februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als 'Operatie Sinai 2018', die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienst-

plichtigen, politie, ...) en op mensen die worden geacht samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan werden verdacht samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer van het geweld dat is gelieerd aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Sinds medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinaiï verschoven naar Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli en was gericht tegen een Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinaiï tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinaiï geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, van wie de bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinaiï in Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet worden besloten dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinaiï. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien merkt de Raad op dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinaiï, doch hieruit niet blijkt dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds zouden zijn gevisieerd door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er worden gesteld dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn dan wel tot een andere beoordeling kan leiden. De argumentatie in het verzoekschrift en de verschillende rapporten en persartikels waarnaar wordt verwezen zijn niet van die aard om de voorafgaande grondige analyse van de mogelijkheid tot terugkeer naar Gaza, inclusief de veiligheidssituatie in de Sinaiï, in een ander daglicht te plaatsen. Dat er zich in de Sinaiï nog veiligheidsincidenten en terreuraanslagen voordoen wordt in het voorgaande niet betwist en terdege in rekening gebracht. Nergens uit de door verzoeker aangehaalde informatie kan echter blijken dat de politie die de pendelbussen tussen Caïro en Rafah begeleidt of deze bussen zelf reeds het slachtoffer zouden zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang wordt geopend, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om de Gazastrook in en uit te reizen. In de praktijk is de grensovergang in Rafah sinds mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (zondag tot en met donderdag) met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden. Dit is de langste periode dat de grensovergang doorlopend is geopend sinds september 2014, toen deze werd afgesloten.

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoog-oplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang in Rafah heeft ertoe geleid dat deze sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik werd

gevreesd dat de situatie aan de grensovergang in Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook.

Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronapandemie werd de grensovergang bij Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Hij werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met COVID-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48 uren een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met 5 dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan.

Verder dient te worden opgemerkt dat verschillende landen nationale lockdowns hebben afgekondigd en hun grenzen tijdelijk hebben gesloten in een poging om de verspreiding van virus te stoppen. De maatregelen die worden getroffen door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd worden getroffen om de coronapandemie in te dammen. Het gaat dus om specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg tijdelijk van aard zijn. Deze sluiting van de grenzen is strikt verbonden aan een uitzonderlijke gezondheidssituatie die volledig losstaat van enig politiek motief. Er kan dan ook niet worden gesteld dat de grensovergang in Rafah definitief is gesloten en een terugkeer naar de Gazastrook onmogelijk blijft. Verzoeker brengt ook geen enkel bewijs aan dat hij op dit moment voor een lange tijd wordt geconfronteerd met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie.

Ten overvloede benadrukt de Raad nog dat de COVID-19-pandemie niet afkomstig is van een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door een van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt.

Verzoeker hekelt dat in de bestreden beslissing niet wordt toegelicht waarom een terugkeer naar Gaza via die grensovergang niet wordt overwogen. Gelet op wat voorafgaat, blijkt uit de beschikbare informatie afdoende waarom Palestijnen uit de Gazastrook via de grensovergang in Rafah, Egypte, op veilige wijze kunnen terugkeren naar Gaza. Bijgevolg moet niet verder worden toegelicht waarom een terugkeer via de grensovergang in Erez niet wordt overwogen.

Verzoeker voert nog aan dat ten gevolge van de Israëlische bezetting van de Gazastrook, de verantwoordelijkheid voor de grenscontroles niet bij Egypte of Hamas ligt maar wel bij Israël waardoor de enige legale manier om Gaza binnen te komen via de grensovergang in Erez is daar deze door Israël wordt gecontroleerd. De Raad wijst er evenwel op dat Israël zich sedert 2005 heeft teruggetrokken uit Gaza waarbij de controle over dit gebied werd overgedragen aan de Palestijnse Autoriteit, waarna Hamas in 2007 de macht overnam (COI Focus *“Territoires Palestiniens –Gaza. Situation sécuritaire”* van 6 maart 2020, p. 6). Verzoekers betoog ter zake is dan ook niet dienend. Verzoeker slaagt er niet in de informatie van het CGVS, waaruit blijkt dat de grenspost in Rafah de facto wel wordt gecontroleerd door Egypte en Hamas en waaruit blijkt dat Gazanen via de grensovergang te Rafah op een veilige manier kunnen terugkeren naar de Gazastrook, te ontkrachten of te weerleggen.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijk zal worden ondervraagd over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook heeft verlaten, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil heeft deelgenomen aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig zijn teruggekeerd naar Gaza, zowel in 2019 als in 2020, en dat indien er gevallen werden gerapporteerd waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven in Caïro, de feedback die werd gegeven door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of Rafah, werd blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa. Zo leest de Raad in de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019 en in de COI Focus *“Palestine. Retour dans la Bande de Gaza”* van 3 september 2020 dat Fedasil de vrijwillige

terugkeer naar Gaza regelt. Voor vertrek worden kandidaat-terugkeerders uitvoerig geïnformeerd over de procedure en mogelijke problemen. Na aankomst tracht Fedasil contact te houden en feedback te vragen. Terugkeerders reizen van Brussel naar Caïro met een vlucht van Egyptair. In enkele gevallen was er sprake van kortstondige (enkele uren) vasthouding op de luchthaven in Caïro. Vanuit Caïro reizen de Palestijnen verder naar Rafah met een shuttlebus. De shuttlebus wordt dikwijls tegengehouden door de Egyptische autoriteiten, iedereen wordt dan gecontroleerd en dit zorgt vaak voor langdurig oponthoud. Fedasil stelt geen weet te hebben van problemen aan de grensovergang. Het agentschap benadrukt dat wel nauwgezet moet worden opgevolgd wanneer de grens open is en dat de vertrekken hierop moeten worden afgestemd, tevens in akkoord met Egyptair. Uit deze informatie blijkt voorts dat Fedasil in het jaar 2019 reeds de vrijwillige terugkeer van 24 Gazanen heeft georganiseerd (tegenover 11 voor het hele jaar 2018 en 1 in het jaar 2017).

Ook het CGVS houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost in Rafah wordt aan Palestijnse zijde al jarenlang enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa hadden verbleven behandelde, zou dit ongetwijfeld zijn gemeld door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen beschikbaar in het rechtsplegingsdossier levert evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, heeft gefolterd of onmenselijk of vernederend heeft behandeld. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Aan de door hem voorgehouden problemen met Hamas kan immers geen geloof worden gehecht. Er kan dan ook redelijkerwijs van worden uitgegaan dat Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoeker heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, voor hem een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad in casu niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinaï en de grensovergang in Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van verzoeker naar Gaza belemmeren. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

7.7. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, oordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie op ex nunc basis als volgt.

Uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens –Gaza. Situation sécuritaire”* van 6 maart 2020 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas in 2007 en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, wordt gekenmerkt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur om te bewerkstelligen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid worden teruggeschoefd. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmté. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire *“Operatie Beschermde Rand”* startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Ook meer recent konden dergelijke escalaties van geweld worden vastgesteld. Op 12 en 13 november 2018, na een mislukte operatie van Israëlische troepen op het grondgebied van Gaza, lanceerde Hamas een zware raketaanval op Israël. Als vergelding ging Israël over tot het bombarderen van zo'n 150 doelen gelinkt aan Hamas of de Islamitische Jihad. Dankzij bemiddeling van Egypte werd op 13 november 2018 een staakt-het-vuren afgekondigd.

Het geweld tussen Israël en Hamas flakkerde opnieuw op nadat een raket die maandag 25 maart 2019 “per vergissing” vanop de Gazastrook werd afgevuurd een woning raakte nabij Tel Aviv. Daarbij vielen zeven gewonden. Israël zette meteen de tegenaanval in en reageerde met verschillende raketaanvallen, die dan weer werden gevolgd door Palestijns geschut. Volgens het *Palestinian Centre for Human Rights* (PCHR) vonden op 25 en 26 maart 2019 twaalf uur lang tientallen Israëlische bombardementen plaats gericht op verschillende doelen in de Gazastrook. De Israëlische luchtmacht heeft 66 raketten afgevuurd op 34 doelen, inclusief woongebouwen en civiele voorzieningen, omdat deze volgens het leger een schuilplaats waren of nabij het kantoor van de veiligheidsdiensten waren gelegen. Zo werden vijf raketten afgevuurd op het gebouw al-Ghazali, een residentieel complex met tien appartementen en waarin tevens een verzekeringsmaatschappij was gehuisvest. Ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Acht raketten werden afgevuurd op een gebouw met vier verdiepingen omvattende magazijnen gehuurd door de binnenlandse veiligheidsdienst van Hamas doch tevens acht appartementen. Het gebouw werd volledig vernield en ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Vier raketten hebben het bureau van de chef van het politiek bureau van Hamas volledig vernield en hierbij werden tevens de omliggende huizen en installaties beschadigd. In de haven van Khan Younes werden twee boten van de maritieme politie vernield en zes boten en visnetten zwaar beschadigd. Ook landbouwgronden waren het doelwit van de bombardementen. Ten gevolge van deze bombardementen geraakten twee personen gewond. Zestien gezinnen, bestaande uit in totaal 83 mensen, onder wie 44 kinderen, werden ontheemd. Dankzij bemiddeling van Egypte onderhandelden de betrokken partijen sinds 25 maart met elkaar over de voorwaarden van een staakt-het-vuren. De relatieve rust werd op 30 maart 2019 echter andermaal verstoord doordat er vijf raketten werden afgevuurd op Israël.

Voorts leest de Raad in de landeninformatie dat er in mei 2019 opnieuw sprake was van een zware escalatie van het geweld. OCHA bestempelt de vijandelijkheden die begin mei plaatsvonden als de meest ernstige sinds het conflict van 2014. Tijdens de wekelijkse demonstratie van 3 mei 2019 raakten twee Israëlische soldaten gewond door sluipschutters van de Islamitische Jihad. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamas-posities, waarbij twee leden van de gewapende vleugel werden gedood en twee anderen gewond. De volgende dag vuurden Palestijnse groepen 690 raketten en mortiergranaten af op Israël. De Israëlische luchtmacht bombardeerde op zijn beurt 350 doelen, meestal gelinkt aan Hamas en de Islamitische Jihad. Volgens cijfers van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza werden tijdens deze golf van geweld 25 Palestijnen gedood en raakten 154 personen gewond. Volgens het Israëlische centrum Meir Amit behoorden 16 van de 25 Palestijnse slachtoffers tot gewapende groepen. Zeven van de dodelijke slachtoffers waren burgers die dicht bij het doelwit waren ten tijde van de aanval. De Israëlische mensenorganisatie B’Tselem spreekt van dertien slachtoffers (waaronder twee minderjarigen en drie vrouwen) die niet deelnamen aan de vijandelijkheden en niet waren aangesloten bij een gewapende groep. Volgens het onderzoek van B’Tselem werden voorafgaand aan de bombardementen op woningen geen passende waarschuwingen gegeven die de bewoners konden toelaten beschutting te zoeken of hun persoonlijke eigendommen te redden.

Ook in juni en augustus 2019, alsook begin september kwam het tot nieuwe escalaties van geweld. Nadat in juni 2019 twee raketten werden afgevuurd op Israël, waarvan één een religieuze school in Sderot raakte, reageerde het Israëlische leger met het bombarderen van militaire complexen van Hamas. In de nacht van 16 op 17 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamasdoelen in reactie met raketten. Op 22 augustus 2019 bombardeerde Israël, als reactie op drie raketaanvallen die geen slachtoffers in Israël maakten, verschillende doelen in Gaza waaronder een marinepost van Hamas. Op 25 augustus 2019 werden drie raketten afgeschoten vanuit Gaza. Twee ervan werden onderschept en één veroorzaakte brand. De volgende dag raakten Israëlische vliegtuigen een doel in de buurt van een dorp ten noorden van Beit Lahia. Ook de naburige huizen werden beschadigd. Op 28 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht een observatiepost in het noorden van Gaza nadat een raket werd afgevuurd die uiteindelijk op het grondgebied van Gaza landde. Op 6 september 2019 werden tijdens de wekelijkse terugkeermars twee minderjarige Palestijnen gedood en raakten 81 burgers gewond. Op de avond van 6 september 2019 werden vijf raketten afgevuurd vanuit Gaza. Israël antwoordde door militaire posities van Hamas te bombarderen. De volgende dag viel een drone die vanuit Gaza werd bestuurd een Israëlisch militair voertuig aan. Als vergelding bombardeerden Israëlische troepen verschillende doelen, waaronder een marinebasis van Hamas en twee complexen van zijn “luchteenheid”. Op 10 september 2019 werden twee Palestijnse raketten gelanceerd richting Ashdod en Ashkelon. Beide raketten werden onderschept door het Israëlische Iron Dome raketafweer-systeem. Als reactie vielen Israëlische vliegtuigen een vijftiental Hamas-doelen aan. De volgende dag werden drie raketten afgevuurd richting Israël. Tijdens de nacht

richtte de Israëlische luchtmacht zich op verschillende doelen in een militair complex van Hamas in het noorden van de Gazastrook.

In de nacht van 31 oktober 2019 werden twee raketten afgevuurd op Israël. Als vergelding viel het Israëlische leger twee Hamas-posten in het noorden van Gaza aan. Op 12 november 2019 doodden Israëlische strijdkrachten in Gaza een commandant van de Islamitische Jihad en zijn echtgenote. De Islamitische Jihad reageerde onmiddellijk door honderden raketten op Israël af te vuren. Israël bombardeerde op zijn beurt verschillende doelen van de islamistische organisatie (ondergrondse installaties, aanvalstunnels, een raketfabriek, marinedoelen, commandozalen, aanvalselementen). Strijders van de organisatie werden gedood tijdens een poging om raketten af te vuren op Israël. Dankzij bemiddeling van Egypte werd in de ochtend van 14 november een staakt-het-vuren van kracht. In de nacht van 15 op 16 november werden echter nog twee raketten afgevuurd die aan Hamas worden toegeschreven, hetgeen werd gevolgd door Israëlische invallen op militaire posities van Hamas. Volgens ITIC werden in november 2019 578 Palestijnse raketten afgevuurd op Israël. Deze escalatie van geweld is de dodelijkste sinds de gebeurtenissen van 14 mei 2018 langs de Israëlische grens. Volgens het Palestijnse Ministerie van Volksgezondheid vielen tijdens deze escalatie van geweld vierendertig doden, onder wie acht kinderen en drie vrouwen. Achttien slachtoffers maakten deel uit van een gewapende groep. Het PCHR spreekt van 15 burgerslachtoffers, 54 gewonde burgers en 45 getroffen gebouwen, waarvan acht volledig werden verwoest en waaronder vier beschadigde commerciële gebouwen.

In december 2019 werden zes raketaanvallen op Israël gevolgd door Israëlische bombardementen op Hamas-doelen. In januari 2020 toonden Palestijnse facties zich ontevreden over de traagheid van Israël bij het uitvoeren van zijn verplichtingen. Nadat gedurende bijna tweeënhalve week bijna dagelijks ballonnen met explosieven werden opgelaten, vonden op 25 januari 2020 Israëlische luchtaanvallen plaats op Hamas-doelen in het zuiden van Gaza. Na de publicatie van de 'deal van de eeuw' door de Amerikaanse administratie op 29 januari 2020, werd op 29, 30 en 31 januari 2020 de frequentie van raket- en mortiergranaatvuur verhoogd. De sterke toename van raketvuur en het continu oplaten van ballonnen met explosieven vanuit Gaza naar nabijgelegen Israëlische steden en landbouwgemeenschappen resulteerde op 7 februari 2020 in Israëlische bombardementen op posities van Hamas dichtbij het scheidingshek en op infrastructuur zoals tunnels en wapendepots.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die werden georganiseerd in het kader van '*de Grote Mars van de Terugkeer*'. Deze protesten vonden aanvankelijk plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers (130 doden en 4000 gewonden gedurende de eerste anderhalve maand van de demonstraties). Op 14 mei 2018 verzamelden duizenden demonstranten zich aan de Israëlische grens om te protesteren tegen de inauguratie van de Amerikaanse ambassade in Jeruzalem. Op één dag werden 62 Palestijnen, waaronder 50 leden van Hamas, gedood en raakten meer dan 2400 personen gewond door Israëlisch vuur. De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties veroordeelde op 13 juni 2018 het buitensporige gebruik van geweld door Israël tegen Palestijnse burgers, alsook het afvuren van raketten vanuit de Gazastrook richting Israël. Ook na 15 mei 2018 gingen de protesten onverminderd door. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en kiest ervoor om het geweld te beperken of te laten escaleren, afhankelijk van de voortgang van de onderhandelingen met Israël over het verlichten van de blokkade en het verbreden van de visserijzone. Wanneer de onderhandelingen vastlopen worden de marsen gewelddadiger en proberen jongeren het grenshek over te steken. Wanneer daarentegen Israëlische concessies in zicht zijn, vinden de marsen plaats in een meer ingetogen sfeer en probeert Hamas het geweld te beperken en jongeren weg te houden van het grenshek. Op 30 maart 2019 herdachten tienduizenden Palestijnen de eerste verjaardag van '*de Grote Mars van de Terugkeer*'. Volgens het Palestijnse Ministerie van Gezondheid en de Palestijnse Rode Halve Maan werden bij incidenten langs de grens drie Palestijnen gedood en raakten 1125 mensen gewond. Op 15 mei 2019 verstevigde het Israëlische leger de beveiliging langs het grenshek en probeerden de organisatoren van de manifestaties het geweld onder de demonstranten te beperken. De marsen gingen evenwel verder met een niveau van geweld dat wordt beschreven als "relatief hoog",

hoewel het aantal slachtoffers afnam. Na de escalatie van het conflict in november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigde het coördinatiecomité de opschorting aan van de wekelijkse demonstraties tot 30 maart 2020, de tweede verjaardag van *'de Grote Mars van de Terugkeer'*. Na deze datum zullen de marsen een keer per maand en bij speciale gelegenheden worden georganiseerd. De laatste terugkeermars in 2019 vond plaats op 27 december, met het laagste aantal deelnemers en gewonden sinds de start van de demonstraties (50 Palestijnen raakten gewond en 39 van hen werden in het ziekenhuis opgenomen). Volgens OCHA kwamen in 2019 33 Palestijnen om het leven en raakten 11.523 personen gewond in het kader van de protesten die werden georganiseerd in het kader van *'de Grote Mars van de Terugkeer'*. OCHA registreerde, sinds het begin van de demonstraties in maart 2018, in totaal 212 Palestijnse dodelijke slachtoffers en 36.134 gewonden.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Het Israëlische leger is gerechtigd om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 24 februari 2020 29 Palestijnen, zowel burgers als strijders, gewond raakten en vijf Palestijnse burgers zijn omgekomen in het kader van het Israëlisch-Palestijnse conflict in de Gazastrook. Drie van hen werden gedood nadat zij het grenshek overstaken, terwijl twee anderen stierven door verwondingen opgelopen tijdens eerdere protesten. Volgens OCHA werden in 2019 in de Gazastrook 66 burgers (waaronder 7 vrouwen en 23 minderjarigen) gedood door de Israëlische strijdkrachten. Bijna de helft van de burgerslachtoffers (31) werd doodgeschoten en de andere helft (30) werd gedood als gevolg van de luchtbombardementen in mei en november 2019. Vier burgers raakten gewond door traangas en in één geval werden de omstandigheden van het overlijden niet gepreciseerd. In de statistieken van B'Tselem wordt voor 2019 gesproken van 58 Palestijnse burgerslachtoffers in de Gazastrook. 30 personen werden doodgeschoten tijdens de terugkeermarsen, 24 personen werden gedood door bombardementen en 4 door granaatscherven. Volgens OCHA raakten bovendien in 2019 in de Gazastrook 11.845 Palestijnen gewond, waarvan meer dan 96% tijdens de protesten aan de grens met Israël. In 2018 registreerde OCHA 204 burgerslachtoffers (waaronder 2 vrouwen en 49 minderjarigen). Meer dan 60% werd gedood in de context van de terugkeermarsen. In dezelfde periode raakten 25.641 Palestijnen gewond, waarvan bijna 80% in de context van de terugkeermarsen.

Op 27 augustus 2019 vielen er bij drie niet-opgeëiste zelfmoordaanslagen een tiental slachtoffers in Gaza-stad. Als gevolg hiervan riep Hamas de noodtoestand uit en verrichte talrijke arrestaties in de jihadistische milieus in Gaza. Sindsdien voert Hamas "een geheime oorlog" tegen de salafistische groeperingen en met name tegen de aanhangers van de Islamitische Staat.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, besluit de Raad dat – hoewel er sprake is van aanhoudend geweld in de Gazastrook sinds de machtsovername door Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld – er in Gaza actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie in een ander daglicht stelt. De door verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde informatie is immers verouderd of is (groten)deels dezelfde of ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Gaza is gesteund. Ook de verwijzing naar rechtspraak van deze Raad kan geen afbreuk doen aan dit besluit. De Raad herhaalt dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen moet worden onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

Verzoeker laat verder na het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Gaza. Er zijn verder geen elementen die erop wijzen dat er voor verzoeker persoonlijke

omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Uit de beschikbare medische stukken blijkt alvast niet dat verzoekers gezondheidstoestand een persoonlijke omstandigheid is die in zijn geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Gaza dermate verhoogt dat – hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon – er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in zijn hoofde bestaat. De medische stukken tonen niet dat verzoeker omwille van zijn gezondheidstoestand in vergelijking met andere personen in Gaza over minder weerbaarheid beschikt om zich aldaar te beschermen of, indien nodig, deze bescherming te verkrijgen of dat zijn gezondheidstoestand van die aard is dat hij een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat hij een groter risico loopt dan andere personen in Gaza op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

7.8. Wat betreft de verwijzing naar een uitspraak van de rechtbank van Amsterdam van 28 augustus 2020, herinnert de Raad eraan dat hij geenszins is gebonden door een vonnis of arrest, uitgesproken in een andere zaak door een buitenlandse rechtbank.

7.9. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

8. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest worden geschonden, moet worden vastgesteld dat in casu het onderzoek wordt beperkt naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES